

Arrest

**nr. 351 608 van 17 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BIGIRIMANA
Rue Louis Haute 29
5020 VEDRIN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 20 mei 2026 genomen overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BIGIRIMANA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die beschikte over een door de Spaanse autoriteiten afgegeven visum type C, is volgens zijn verklaringen op 29 maart 2026 aangekomen in België.

1.2. Op 30 maart 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verweerder verzocht de Spaanse autoriteiten op 7 april 2026 om verzoeker, met toepassing van artikel 12.2 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.4. De Spaanse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 13 april 2026, op grond van artikel 12.2 van de Verordening nr. 604/2013.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 20 mei 2026 een overdrachtsbesluit. Deze beslissing, die verzoeker op 5 juni 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [N.E.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, diende zich op 30.03.2026 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dezelfde dag nog diende de betrokkene dit verzoek ook effectief in. De betrokkene legde daarbij het volgende identiteitsdocument voor: een Burundees paspoort [...], afgegeven op 16.08.2025 door C.G.MIGRATIONS en geldig tot 16.08.2035.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/208 werd verstrekt. Deze treffer toont aan dat de Spaanse autoriteiten in Dar-Es-Salaam, Tanzania aan de heer [N.E.], [...], Burundi en met de Burundese nationaliteit, een visum type C verstrekten, geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 20.03.2026 en 02.07.2026.

Op 03.04.2026 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij op 18.02.2026 per bus van Burundi via Tanzania (1 dag doorreis) naar Oeganda reisde, waar hij op 19.02.2026 aankwam en er verbleef tot 25.02.2026, om op die dag per bus van Oeganda naar Tanzania te reizen, waar hij op dezelfde dag aankwam en verbleef tot 23.03.2026, om op die dag per bus van Tanzania naar Kenia te reizen. Volgens de betrokkene reisde hij dan op 25.03.2026 per vliegtuig op legale wijze met zijn paspoort met visum voor Spanje van Kenia naar Spanje, waar hij op dezelfde dag aankwam en 2 uren verbleef alvorens per bus van Spanje naar België te reizen (twee dagen onderweg), waar hij op 27 of 28.03.2026 aankwam. Bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene verklaarde deze echter op 29.03.2026 in het Rijk te zijn binnengekomen.

Betrokkene verklaarde sedert 2021 wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw [M.O.] ([...] te Bujumbura, Burundi en verblijvend in Kanyosha, Burundi) en samen twee minderjarige kinderen te hebben die bij hun moeder verblijven. Betrokkene gaf aan in België een neef te hebben, genaamd [N.A.] (volgens betrokkene 16 jaar oud), die in een procedure voor internationale bescherming zit en “ergens in een opvangcentrum” verblijft. De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in een andere EU-lidstaat.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene naar België te zijn gekomen omdat België de mensenrechten respecteert en de situatie van Burundi beter kent. Betrokkene stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje omdat België de situatie van Burundi beter kent dan Spanje.

Op 07.04.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Spanje op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Op 13.04.2026 volgde een akkoord tot overname door Spanje op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. De Spaanse autoriteiten verzoeken in hun akkoord om betrokkene over te dragen via de luchthaven Adolfo Suárez Madrid-Barajas of via de luchthaven Josep Tarradellas Barcelona-El Prat en om hiervan minstens zes werkdagen vooraf in kennis te worden gesteld.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Spanje, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn of haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Spanje de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het

systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Wat betreft de door betrokkene aangehaalde neef in België, wensen we vooreerst te vermelden dat, op basis van de gegevens die betrokkene hierover aangaf, een controle in het Rijksregister werd uitgevoerd door een daartoe gemachtigde medewerker. Hieruit blijkt dat de neef van betrokkene, de heer [N.A.] ([...] te [...], Burundi; OV-nr. [...]), sinds 29.03.2026 in België verblijft en op 30.03.2026 een verzoek om internationale bescherming indiende. De heer [N.A.] diende voorheen op 10.02.2025 een visumaanvraag in tot gezinshereniging met een in België verblijvende broer, met name de heer [N.R.], geboren op 29.12.2006 en met het statuut van erkend vluchteling sinds 30.09.2024, en deze visumaanvraag werd geweigerd op 18.12.2025.

Wat betreft de in België verblijvende neef van betrokkene wijzen we er op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende neef. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje aan België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 12(2) aan Spanje als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van gezinsleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn neef bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij naar België kwam omdat België de mensenrechten respecteert. Hieromtrent wensen we er op te wijzen dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Spanje, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Spanje niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. Indien betrokkene met deze verklaring zou willen assumeren dat Spanje de mensenrechten niet of minder zou respecteren dan België, is zulke verklaring ongegrond in het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU.

Betrokkene gaf verder aan naar hier te zijn gekomen omdat België de situatie van Burundi beter kent en hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Spanje omdat België de situatie van Burundi beter kent dan Spanje. Hieromtrent wensen we te herhalen dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt niet toe aan betrokkene om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelde naar België te zijn gekomen omdat België de Burundese situatie beter dan Spanje zou kennen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Ook kan het enkele feit dat betrokkene niet in Spanje wil zijn, niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene bracht aldus geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Spanje wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld stemden de Spaanse autoriteiten op 13.04.2026 in met de overname van de betrokkene met toepassing van 12(2) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.". Middels hun akkoord tot overname hebben de Spaanse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Spanje. Dit betekent dat de betrokken verzoeker na overdracht aan Spanje een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen indien deze dit wenst. We benadrukken hieromtrent nogmaals dat Spanje verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek van betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens wensen we er hier op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen inzake "non-refoulement". Nogmaals, het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginnsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3

van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar in dit geval van een overdracht aan Spanje blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We wensen hier betreffende de overdracht van verzoekers om internationale bescherming tevens te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Spain" van de Spaanse autoriteiten, welke in juli 2024 op de website van de EUAA werd gepubliceerd (<https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure>, hierna factsheet genoemd; een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Deze informatiefiche is onderdeel van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation' die werd bekrachtigd in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA). In de 'Roadmap' werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures bij de nationale rechtsstructuren. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een fichesjabloon op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van de fiche beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Spaanse autoriteiten.

Een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje is het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (De Gasperis, T., "Asylum Information Database - Country Report: Spain – 2024 update", laatste update op 12.05.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport werd toegevoegd aan het administratief dossier). Het AIDA-rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar dat de bevoegde instantie, het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio"), voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (p. 67). Verder wordt gemeld dat alhoewel aan Spanje overgedragen personen belangrijke belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (p. 67). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat verzoekers om internationale bescherming die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje werden overgedragen, opvang werd geweigerd. Als gevolg hiervan heeft het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers om internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een andere EU-land (p. 67).

Het AIDA-rapport vermeldt dat het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming drie fasen kent (p. 110). In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase, de "ontvangstfase", verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (p. 113). Het AIDA-rapport stelt dat het verwerven van een zekere autonomie en zelfvoorziening op 6 maanden tijd moeilijk is, zeker voor verzoekers die moeilijkheden kennen op vlak van het verwerven van kennis van de Spaanse taal en dit een drempel vormt omtrent toegang tot de arbeidsmarkt (p. 113). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze opmerkingen niet leiden tot het besluit dat de Spaanse instanties compleet in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico

op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat elke verzoeker in Spanje recht heeft op materiële opvang en toegewezen wordt aan een opvangcentrum van zodra het verzoek is ingediend. In de praktijk blijken er echter wel enkele tekortkomingen in het Spaanse opvangsysteem te bestaan waardoor de toegang tot opvang wordt bemoeilijkt. De materiële opvangcondities in Spanje dezelfde zijn voor ieder type asielzoeker ongeacht het type procedure waarin zij zitten: zij hebben recht op accommodatie, sociale ondersteuning en financiële hulp voor een periode van maximaal 18 maanden (24 maanden in het geval van kwetsbare groepen). Er wordt reeds sinds enkele jaren melding gemaakt van vertragingen in de toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen en de Spaanse instanties werden reeds door verschillende NGO's aangemaand om meer opvangplaatsen te voorzien om te vermijden dat verzoekers die hun verzoek hebben ingediend toch op straat terechtkomen. Spanje is wel begonnen met het verhogen van het aantal opvangplaatsen op de Canarische eilanden, en dit met de steun van EUAA (p. 116). Teneinde het opvangsysteem te verbeteren, investeerde de overheid tussen 2021 en 2023 aanzienlijke bedragen in het 'Recovery en Resilience Plan', dat wordt gebruikt voor de bouw van 17 nieuwe opvangstructuren, waarvan 7 op de Canarische eilanden. De bouw van nieuwe opvangcentra ging verder in 2024 en begin 2025. (p. 116-117)

Sinds 2018 ondervonden verzoekers die Spanje binnenkwamen in het kader van een Dublinprocedure soms moeilijkheden om toegang te krijgen tot het Spaanse opvangsysteem. In januari 2019 werden door het Directoraat-Generaal in Spanje instructies uitgevaardigd dat ook voor personen die terugkeerden in het kader van een Dublin-procedure het recht op opvang gegarandeerd moest zijn (p. 109).

Spanje kende in 2018 en 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat, hoewel de toevloed aan verzoekers in 2018 en 2019 de moeilijkheden in het Spaanse opvangsysteem hebben versterkt, zoals de moeilijke toegang tot de Spaanse opvangvoorzieningen, de eigenlijke omstandigheden in de opvangstructuren zelf er niet op achteruit gegaan zijn, dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit (p. 119). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. We zijn dan ook van mening dat, hoewel het Spaanse opvangsysteem voor enkele stevige uitdagingen staat, er geen sprake is van dermate structurele of systematische tekortkomingen van de Spaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming waardoor we niet langer zouden kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval-per-geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker terecht komt in accommodatie die het best beantwoordt aan de noden en het profiel (p. 128). Ook de Spaanse informatiefiche verwijst wat betreft kwetsbaarheden naar de procedure waarbij in de initiële evaluatiefase bijzondere noden worden opgespoord, geëvalueerd en aangepakt, en accommodatie en voorzieningen worden voorgesteld die in overeenstemming zijn met de specifieke noden van elke verzoeker (factsheet, p. 4).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en betreffende de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat begunstigden van internationale bescherming vrijheid van beweging hebben (p. 175), toegang tot de onderwijssystemen hebben (p. 181; p. 126) en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot het sociale bijstandssysteem (p. 183), het gezondheidssysteem (p. 183) en de arbeidsmarkt (p. 177, p. 125), alhoewel het AIDA-rapport bij deze laatste melding maakt van mogelijke barrières zoals taal en diploma-erkenning.

Het AIDA-rapport stelt verder dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen (p. 127). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot

gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Spanje een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 03.04.2026 betreffende zijn gezondheidstoestand geen weet te hebben of hij iets zou hebben en geen medicatie te nemen. We wensen hier verder op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand werden aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de ontvangende lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie is niet aannemelijk. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in de ontvangende lidstaat niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens betrokkene wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt door een overdracht aan Spanje een reëel risico te lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5, §4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen aangaande de kosten van het geding.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt allereerst op dat op 12 juni 2026 de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) in werking is getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Artikel 43.1 van de AMMR bepaalt immers het volgende:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:

a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;

b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;

c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen.”

Gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de AMMR en artikel 2.59, § 1, derde lid van de RvV-wet, is de Raad er aldus toe gehouden zijn onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen te beperken tot een beoordeling zoals bepaald in artikel 43.1 van de AMMR.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“ 1. Attendu que le requérant estime que la Belgique doit être déclarée responsable de sa demande de protection internationale en raison du risque de violation de l'article 3 de la CEDH dans l'hypothèse où elle serait contrainte d'aller en Espagne conformément à la décision de l'Office des Étrangers.

2. Que conformément à la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un Etat contractant peut soulever Un problème au regard de l'article 3, et par conséquent engendrer la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains dégradants;

3. Que concernant un renvoi « Dublin », la Cour considère à juste titre que « la présomption selon laquelle un Etat contractant 'de destination' respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de 'motifs sérieux et avérés de croire' que la personne objet de la mesure de renvoi courra un 'risque réel' de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'Etat de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'Etat auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet Etat d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains et dégradants seraient avéré » ;

4. Que dans ce type de cas, le raisonnement de la Cour consiste à analyser si au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des réfugiés dans le pays de destination il existe des motifs avérés et sérieux de croire qu'en cas de renvoi, le demandeur de protection internationale risquerait de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH;

5. Qu'il est impératif de rappeler qu'en examinant chaque demande, il est important de garder à l'esprit que les demandeurs de protection internationale constituent une population particulièrement défavorisée et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale au regard du même article 3.

6. Attendu que pour arriver en Belgique, la partie requérante de la protection internationale est entrée dans l'espace Schengen via un visa délivré par l'Espagne.

7. Que la crainte du requérant d'aller en Espagne est liée aux conditions d'accueil inadéquates des demandeurs de protection internationale.

8. *Que concernant les conditions d'accueil de l'Espagne, le rapport de VAIDA de 2022 et mis à jour en 2023 attire l'attention sur le fait que beaucoup de demandeurs d'asile sont sans-abris puisque l'accès aux centres d'accueil n'est pas garanti et que lorsqu'il l'est, il ne l'est qu'après un certain moment d'attente, entraînant la situation de sans-abri.*

9. *Qu'en janvier 2023, la Commission européenne a entamé une procédure d'infraction contre l'Espagne pour n'avoir pas transposé complètement et correctement les normes de l'UE sur les conditions d'accueil.*

10. *Que le Rapport annuel 2022 du Défenseur du peuple espagnol a dénoncé que de nombreux demandeurs d'asile sont contraints de vivre dans la rue ou dans des conditions précaires en raison des défis du système d'accueil ainsi que de la procédure d'asile.*

11. *Que donc le risque que le requérant soit sans-abri à son arrivée en Espagne est élevé et avéré.*

12. *Que cela contribue à établir le risque de subir les traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH lorsque l'on prend en compte le pourcentage conséquent de personnes sans-abris en Espagne ayant été victimes de crimes, de heurts et d'agressions sexuelles et le fait que les femmes y soient sans conteste plus exposées.*

13. *Qu'au vu de ce qui précède, la crainte du requérant est avérée et la Belgique devrait être déclarée responsable de la demande en raison du risque de violation de l'article 3 de la CEDH."*

4.1.2. Verzoeker geeft in wezen aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij niet aannemelijk maakte dat een overdracht aan Spanje een reëel risico inhoudt dat hij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, dat op grond van artikel 52, § 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), eenzelfde inhoud en reikwijdte heeft en dus eenzelfde bescherming biedt als artikel 4 van dit Handvest.

In dit verband moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds oordeelde dat de lidstaten bij het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, mogen uitgaan van een vermoeden dat de mensenrechten en de grondrechten van een verzoeker om internationale bescherming in de voor diens verzoek primair verantwoordelijke lidstaat worden nageleefd (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10, § 80). Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar en verweerder mag niet besluiten tot de overdracht aan de primair verantwoordelijke lidstaat wanneer hij er niet onkundig van kan zijn dat de fundamentele tekortkomingen van de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende, gronden vormen om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in Spanje zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in Spanje onderzocht en verzoekers verklaringen en de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bij een overdracht van verzoeker aan de Spaanse autoriteiten.

Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op het feit dat in een aantal verslagen melding wordt gemaakt van tekortkomingen inzake de opvang van verzoekers om internationale bescherming en wijst er tevens op dat de Europese Commissie een inbreukprocedure tegen Spanje heeft opgestart wegens een gebrekkige omzetting van een Europese richtlijn inzake de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Hij toont evenwel niet aan dat deze vastgestelde problemen op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

De Raad benadrukt dat het feit dat de autoriteiten in de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang en bijstand behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet ter beschikking kunnen stellen en er vertragingen of obstakels kunnen zijn bij het verkrijgen van toegang tot sociale en medische voorzieningen, geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van

een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker, onder meer gelet op de reis die hij al ondernam – verzoeker stelde immers via Tanzania, Oeganda en Kenia, naar Spanje te zijn gereisd en vervolgens, meer dan een maand na het vertrek uit zijn land van herkomst, in België te zijn aangekomen – en het feit dat hij een visum kon verkrijgen, zeer zelfredzaam is. Gelet op de duur van zijn reis en het gegeven dat hij een visum type C verkreeg mag tevens worden aangenomen dat hij niet onbemiddeld is. Conform artikel 10 iuncto artikel 14 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode kan een dergelijk visum immers slechts worden verstrekt nadat de visumleges werden betaald en door de aanvrager werd aangetoond dat hij over logies en over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land. Er blijkt dan ook niet dat hij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in zijn levensonderhoud en huisvesting kan voorzien. Er zijn voorts weinig Europese landen waar het opvangsysteem en de voorzieningen voor asielzoekers en internationaal beschermden niet onder druk staan en het feit dat dit het geval is, betekent niet dat verzoeker, indien vereist, niet minstens na verloop van enige tijd een opvangplaats en toegang tot de nodige voorzieningen zal krijgen. Verweerder heeft, met verwijzing naar het AIDA-verslag, terecht benadrukt dat Spanje, teneinde het opvangsysteem te verbeteren, tussen 2021 en 2023 aanzienlijke bedragen investeerde voor de bouw van zeventien nieuwe opvangstructuren en dat de bouw van nieuwe opvangcentra ook verder ging in 2024 en 2025.

Er blijkt geenszins dat de Spaanse autoriteiten niet pogen om de nodige opvang te voorzien en dat verzoeker volledig afhankelijk is van overheidssteun. Het is in casu daarom geenszins aannemelijk dat verzoeker verplicht zal zijn in Spanje op straat te leven en hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van misdrijven. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat hij bij een overdracht aan Spanje buiten zijn wil en eigen keuzes, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 92).

De toelichting van verzoeker omtrent de verhoogde risico's die vrouwen lopen in Spanje om het slachtoffer te worden van misdrijven, geweldincidenten en seksuele agressie, is, nu niet ter discussie staat dat verzoeker een gezonde, jonge man van drieëntwintig jaar is, voorts volstrekt irrelevant.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan niet worden besloten dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“14. Attendu que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales stipule que :

«1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

15. Que l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au titre 1er de la Convention ».

16. Que ce critère de juridiction désigne une notion essentiellement factuelle, soit la possibilité pour les autorités étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne. En somme, la capacité de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraîne ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « d'un point de vue réaliste, la juridiction d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte attentatoire à la Convention ».

17. Qu'en ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé.

18. Qu'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leurs administrations étatiques de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

19. Qu'un acte de l'autorité publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention.'

20. Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

21. Qu'à ce sujet, il importe de souligner que Monsieur [E.N.] a trouvé en Belgique un membre de sa famille, à savoir son neveu du nom de [N.A.] qui est en procédure de demande de protection internationale.

22. Que le Règlement UE n° 604/2013 attribue la responsabilité de l'examen d'une demande de protection internationale à l'Etat membre où un membre de la famille du demandeur est autorisé à séjourner en tant que bénéficiaire d'une protection internationale ou en tant que demande de protection internationale.

23. Qu'en l'occurrence, il ressort du dossier administratif que le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en Belgique en ce sens qu'il entretient des relations de proximité avec son neveu.

24. Que de ce qui précède, il convient de prendre en considération le 2° paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont énoncés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

25. Attendu que selon la Cour européenne des droits de l'homme la Cour européenne des droits de l'homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille ».

26. Que le Conseil d'Etat a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que le requérant a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse ».

27. Qu'il a également été jugé que : « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement ».

28. Qu'en l'espèce, il y a manifestement une ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une atteinte à la vie privée et familiale de le requérant, ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte au droit à la vie privée et familiale.

29. Qu'il fait nul doute que sa vie privée et familiale doit être garantie et prise en considération dans toute décision le concernant.

30. Que force est de constater que le requérant qui se trouve sur le territoire belge relève des juridictions belges et à ce titre, est en droit d'alléguer qu'un ordre d'expulsion constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale.

31. Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH, 5/2/2002, Conka/Belgique, § 3), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010,n° 210.029), d'autre part, la partie adverse est

manifestement en défaut de s'être, en l'espèce, livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

32. Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception ; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

33. Qu'en cette matière, il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble.

34. Que le critère de nécessité de la mesure implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

35. Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

36. Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique, le caractère illégal de son séjour n'exonère pas les juridictions belges d'assurer la protection et le respect de son droit à la vie privée et familiale, puisque cela mènerait à l'amoindrissement du principe de la protection garantie par la Convention.

37. Qu'il en va de même lorsqu'il s'agit de l'obligation pour l'Office des étrangers de délivrer un ordre de quitter le territoire en vertu des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980.

38. Que par ailleurs, le Conseil de céans l'a considéré dans un arrêt de suspension : « la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, de manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (CCE statuant en assemblée générale n°116003 du 19 décembre 2013) ».

39. Qu'en outre, comme le Conseil de céans l'a rappelé dans ce même arrêt de suspension « il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

40. Qu'en l'espèce, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

41. Qu'en effet, il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux, sérieux et loyal de la situation globale de la requérante.

42. Que partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'il ne démontre pas la nécessité de ladite décision, et ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que le critère de nécessité implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

43. Qu'en égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant vers un Etat où il ne dispose plus de lien familial et affectif et où il risque de grosses violations entraînera assurément une violation disproportionnée et injustifiée des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

44. Qu'en raison de l'ensemble des éléments développés sous le moyen, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, disproportionnée, et viole l'ensemble des dispositions vantées sous le moyen et partant, doit être annulée. " »

4.2.2. De Raad merkt op dat in overweging nr. 48 van de AMMR het volgende wordt gesteld:

“Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven een eerste overweging te vormen.”

In de artikelen 25, 26, 27, 28 en 34 van de AMMR is, om te voldoen aan eventuele verplichtingen die zouden kunnen voortvloeien uit artikel 7 van het Handvest van de grondrechten of uit artikel 8 van het EVRM, door de Europese wetgever dan ook vastgelegd dat bepaalde gezins- of afhankelijkheidsbanden dienen te worden betrokken bij de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Soortgelijke bepalingen waren ook opgenomen in de voorheen geldende Verordening nr. 604/2013.

Verzoeker voorziet in een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM en houdt voor dat uit het administratief dossier van verweerder blijkt dat hij wel degelijk een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in het Rijk heeft.

Verzoekers bewering dat de stukken in het administratief dossier van verweerder zouden aantonen dat hij een privé- en gezinsleven in België heeft mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoeker heeft weliswaar, toen hij werd gehoord, uiteengezet dat hij een neef heeft die in België verblijft, maar er blijkt niet dat hij enige gezinsrelatie had of heeft met deze persoon. Hij kon zelfs niet meedelen waar deze neef in België precies verblijft. Er is dus geen sprake van een situatie die onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Verzoeker lijkt daarnaast uit het oog te verliezen dat hij geen gevestigde vreemdeling is, maar wel een vreemdeling die zeer recent in het Rijk arriveerde en die nooit te kennen gaf dat een gezinslid reeds in België of in een lidstaat die is gebonden door de AMMR aanwezig was. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat de leden van zijn gezin – zijn echtgenote en twee kinderen – zich nog in Burundi bevinden. In deze situatie kan niet worden aangenomen dat hij enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven heeft dat verder diende te worden betrokken bij het nemen van een beslissing aangaande het land dat verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing doet daarenboven geen afbreuk aan de mogelijkheid die verzoeker heeft om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen of om, op grond van rechten die hij meent te kunnen putten uit artikel 8 van het EVRM, een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verzoekers theoretische beschouwingen en zijn verwijzingen naar situaties die zich in voorliggende zaak niet voordoen zijn daarom irrelevant.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de artikelen, die erop zijn gericht staten ertoe te brengen om bij het nemen van een overdrachtsbesluit de grondrechten van een vreemdeling te respecteren, zijn geschonden en er door de schending van deze artikelen tevens een schending van artikel 8 van het EVRM zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in afwachting van een uitspraak over de nietigverklaring is, gelet op de verwerping van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeventien augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK